

Kapitola 1.

NITRAMŮV ODKAZ

Breta se úkosem podívala na Elenu. Šourala se chodbami Bašty s hlavou svěšenou, zády nahrbenými, oči upřené kamsi pod špičky svých bot. Jen stěží zvedala nohy, tahala je po zemi. Začínala zaostávat za rázujícím chlapcem. Nevnímala. Bretě blesklo hlavou, že by se měla pokusit princeznu probudit z jejího náměsíčního stavu. Jen na zlomek vteřiny zapochybovala o tom, co se chystala udělat. Pak se ale zahleděla na syna a pochyby zmizely. Každá minuta navíc, kdy zůstávali v Baště, se mohla stát osudnou. Ponechala Elenu samotnou, možná ji tím odsoudí k smrti a s ní i celou Kéralu k záhubě, ale co kdy udělala Kérala pro ni, pro Bretu? Co kdy udělala Kérala pro jejího malého synáčka? Nic. Breta se narovnalala a zrychlila krok. Dohonila hoča, jemně ho vzala za ruku a přiložila si prst na ústa. Vtáhla jej do niky dveří, které právě míjeli. Zmizeli v temném stínu. Elena je přešla bez povšimnutí a šourala se dál.

„Musíme odsud, dokud to ještě jde,“ zašeptala Breta. Její syn pokrčil lhostejně rameny. Rozhodně nevypadal, že by ho celá situace jakkoliv vyváděla z míry. Teprve nyní si Breta uvědomila, že je jeho ruka velmi nepříjemná na dotek. Byla hodně chladná, kůže nepřírozně napjatá, suchá. Nedá se říci, že by jí připadalo, že drží leklou rybu, spíš mrtvý, nehybný pařát. Potlačila nutkání se otřást a mládencovu ruku sevřela

ještě pevněji. Nemohla otálet, musela ho odsud odvést. Vyrazila do chodby, směrem, ze kterého přišli. Synáček ale zůstal stát, a to ji překvapilo.

„Pospěš si, musíme pryč, než si Nitram uvědomí, co se děje,“ pobídla ho naléhavě.

„Už to ví,“ řekl kluk nevýrazně. „Je něco, bez čeho nemohu odejít,“ vysvětlil, a aniž by se jakkoliv pokusil vymanit ze sevření matčiny ruky, svižně vyrazil za Elenou. Zastavit ho nedokázala, ale odmítla se pustit. Byla tak napůl dobrovolně vláčena vpřed. Než změnili směr, ještě zahlédla, jak princezna mizí za ohybem chodby. Snažila se držet krok, dokud si neuvědomila, že ji chlapec vede do samého středu Bašty. Pokusila se zaprotestovat, oči do široka otevřené hrůzou.

„Musím, matko. Je toho mnoho, co nevíš,“ pravil hoch, aniž by se na ni otočil. Chtěla ho zastavit, ale i přes svou vychrtlou postavu a nahrbená záda byl velmi silný. Bez známky jakéhokoliv úsilí ji táhl za sebou. Ocitli se v místech, která neznala, do kterých neměla nikdy přístup. Pasti, kterým se museli vyhýbat, tu byly mnohem frekventovanější a záludnější. Musela se soustředit, aby žádnou nespustila, musela sledovat, kam našlapuje, dokonce i na kterých místech se jakoby mimochodem dotýká rukou stěn. Bylo to děsivé. Tolik známý zápach Černých, po staletí uvězněných uvnitř těchto zdí, sílil. Dělal se jí zle, ale pustit se nemohla. Nemohla ho nechat odejít ze svého dohledu, musela ho odsud odvést!

Konečně se zastavil přede dveřmi. Byly jedny z mnoha. Chodba, ve které stáli, byla zcela rovná, plná poskakujících

stínů. Ty stíny nepocházely z loučí na zdech. Nemohly, byly příliš živé. Dveře tu byly nasázeny v sotva dvoumetrových rozestupech, jedny jako druhé. A nebyly u nich značky. Žádné.

„Můžeš zůstat tady, jestli chceš,“ řekl syn potichu a ona razantně zavrtěla hlavou.

„Musíme být rychlí. Za těmi dveřmi je nástraha. Až vstoupíš, udělej dva kroky vpřed, pak tři kroky kolmo vlevo. Jsou tam sloupy, první zhruba půl metru od šikmé podlahy i od zdi. Po nich vede cesta přes propast. Nejsou v pravidelných rozestupech. Nesmíš zaváhat, podlaha se sklopí jen moment po tom, co se dveře zaklapnou.“ Nečekal na potvrzení, zda mu rozuměla, nečekal na jakoukoliv odpověď a vstoupil. Držela se ho jako klíště, když jej následovala na šikmé dláždění a na první sloup. Ještě měla jednu nohu na podlaze, když se začala sklápět. Jen stěží udržela rovnováhu. Na vrcholek pilíře se dostala s vynaložením velkého úsilí. Místnost zaplavila temnota tak hustá, že neviděla ani na ruku, kterou si zvedla před oči. Vzduch se téměř nedal dýchat, byl nasycen odporným hnilobným zápachem. Zvedal se jí žaludek, ale narovnal se a zařala zuby. Vydržela horší věci. Musí odsud syna vyvést. Na ničem jiném nezáleží.

„Potřebuju obě ruce, musíš mě pustit,“ ozval se z černoty její chlapec. Zaváhala. Nelákalo ji zůstat stát na uzoulinké plošině bez opory, v naprosté, černé tmě, nad vražednou hlubinou. Nakonec se sebezapřením hochovu ruku pustila. Do noci zazářilo světlo. Breta nejistě zamžourala.

Bez matky by postupoval rychleji, mnohem rychleji, dokonce ani tma mu nevadila. Již tolikrát přeběhl po stupních

beze světla. A ona byla nejistá. Bála se. Byla netrpělivá, neochotná následovat ho, ale šla. Najednou zakolísala. Uklouzla jí noha. Reagoval. Zapřel se nártem o bok plošiny a zabra. Jen díky opoře v jeho silné paži neztratila rovnováhu zcela. Chybělo málo, aby je oba strhla do propasti, na hroty ostrých kůlů. Na bodáky, kde našlo smrt už tolik nešťastníků. Soustředila se na to, aby byli co nejrychleji pryč, takže se ani nepozastavila nad silou, kterou ten rachitický klučina právě ukázal.

Ulevilo se jí, když se konečně ocitla na pevné zemi. Doufala jen, že cesta zpět povede jinudy. Rozhlédla se. Střed Bašty. Nejstřeženější, samostatně opevněný, pastmi chráněný, izolovaný celek uvnitř paláce. Hoch ji rychle vedl prázdnými chodbami. Bylo tu až příliš prázdně. Nebyli tu dokonce ani ti divní, nahrbení, seschlí muži. Nebyl tu nikdo.

Na to, kde se ocitla, ji upozornil zápach. Byl tu silnější než kdekoliv jinde. Doslova ji udeřil do obličeje, když její syn pootevřel dvoukřídlé dveře. Byly obrovské. Ložnice za nimi také nepatřila mezi nejmenší. Ani nevypadala jako ložnice. Byl to spíše menší sál, jehož tři stěny byly lemovány knihovnami sahajícími až vysoko ke stropu. Poslední stěna byla prázdná, celá černá, opálená od ohně. Jako jediná neměla žádný vchod do místnosti, jako u jediné u ní nestály stoly plné nádob a nádobek obsahujících všechny možné tekutiny, prášky a podivné přísady všemožných tvarů. Nechyběli tu různí živočichové podivných forem, jak sušení, tak naložení v lihu. Při bližším prohlížení se tu našly končetiny lidí, skřetů, ale také šupiny draků, jejich zuby a tesáky. Z jedné z nádob se šklebila potetovaná hlava s holou lebkou